

לעלויונים ולפחהונים. וקראת לשבת, מה זה וקראת? שזמין אורה, כמו אמר (וירא כ) מקראי קדש, כלומר מזומנים, כמו מי שפזמין אורות לבתו. ועל זה וקראת לשבת ענוג, שזמין אורות כמו שפזמינים אורות, בשלוחן מתיקן ובבית מתיקן ברואי במכל ובמשתה ברואי יותר על שאר הקימים. וקראת לשבת ענוג - מבעוד יום. לקדוש ה' מכביד - זה יום הפורים, שניים שהם אחד. וכבדתו מעשותך דרכיך - כמו שבאהנה.

ממצוא חפצך ודבר דבר, והרי נתבאר, משים שאוטו דבר עולה ומעורר דבר של חל למטה. מי שפזמין אורות, צריך להשתדל בו ולא אחר.

בא ראה, אותו הדבר שיזא מפי האדם, עולה ומעורר התעוורויות עלויונה, אם לטוב אם לרע. מי שיושב בענוג שבת, אסור לו לעורר דבר של חל, שהרי הוא פוגם פגם ביום הקדוש. מי שיושב בהולות הפלך, לא רואי שיעזוב את הפלך ויתעסק באחר.

ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוורויות ממה שצורך, ובשבת בדברי טמים ובקדשת ביום צריך להתעוור, ולא בךבר אחר.

בא ראה, פאן פש��וב פרעה לערך קרב עם ישראל, באוטו זמן לא רצה הקדוש ברוך הוא שיעוררו ישראל התעוורויות למטה כלל, שהרי התעוורויות היא למטה, שהרי האבות הקדימו התעוורויות זאת למטה, וזכותם עומדת לפניו, ושרו התעוורויות ולא רצה הקדוש ברוך הוא שישראל יתעוורו למטה כלל. שהרי במקומות של מעלה היה זהו

דנפשׁא וגופא עונגן דעתlein ומתאין. וקראת לשבת, מי וקראת. דייןין ליה. כמה דעת אמר, (וירא כ) מקראי קדש, כלומר, זמיןין, כמה דזמיןין אישפייא לביתה. ועל דא וקראת לשבת ענוג, דייןין ליה, כמה דזמיןין אוושפייא, בפטורה מתקנא, בביטחון מתקנא קדקה יאות, קדקה יאות, במקלא ובמשתייא קדקה יאות, יתיר על שאר יומין. וקראת לשבת מבعد יום. לקדוש יי' מכובד: דא יום בפורים. תרי דאיינון חד. וכבדתו מעשות (דף מ"ז ע"ב) הרכיך, כמה דאקיינא.

ממצוא חפצך ודבר דבר, וזה אמר, בגין דההיא מלחה סלקא, ואתער מלחה דחול לעילא. מאן דזמיןין אוושפייא, ביה בעי לאשתקלא, ולא באחרא.

הא חזי ההוא מלחה דנפיק מיפויה דבר נש, סלקא ואתער אתערותא לעילא, אי לטיב, אי ליביש. ומאן דיתיב בעונגן דשבתא, אסיר ליה לאתער מלחה דחול, דהא פגיים פגימיו ביומא קדיישא. מאן דיתיב בהילולא דמלפआ, לא יתחייב למסבק למילכא, ויתעסק באחרא.

ובכל يوم א בעי לאחזהה עובדא, ולאתער אתערותא ממבה דאצטיריך. ושבת, במלוי דשמיא, ובקדושה דיום א בעי לאתער, ולא במלחה אחרת.

הא חזי, הכא כד אתקיריב פרעה לאגחא קרבא בהו בישראל, בההיא זמגא, לא בעי קדשא בריך הוא, דיתערון ישראל אתערותא לתפא כלל, דהא אתערותא לעילא הוא, דהא אבון אקdimoi ואתערו אתערותא דא לעילא, וזכותא דלהון קאים קמיה, (אתערו אתערותא דא) ולא בעא קדשא בריך הוא דישראל יתערון לתפא כלל. (הה באתרה לעילא מה) קדא הוא

שפטותם ה' ילחם לכם ואתם מחרישון. ודאי מחרישון ולא מעוררו דבר, שלא אזכיר לכם. וכאנן נכלל לשם הקדוש באוותיות רשותות, והרי התעוררו בו החרים.

רבי יוסף ורבי יהודה היו הולכים בדרך. אמר רבי יוסף לרבי יהודה, ודאי שניינו, ה' בכל מקום זה רחמים, אף על גב שעוזך קרב ועוזה דין, אותו דין הוא באחבה. וכן ראיינו, שפטותם ה' ילחם לכם, ולא נראה באותו דין רחמים כלל, שהרי כתוב לא נשאר בהם עד אחד.

אמר לו, דבר זה שמעתי מרבי שמעון שאמר, שאפלו כאן היה מדין ברחמים, שהם כפה עליהם ומתחו, ואחר פך הוציא אוטם חיים, וקדוש ברוך הוא רצה בקבודם ונכמרו הארץ, ולא רצחה הארץ לקבל אוטם, עד שהושיט לה קדוש ברוך הוא את ימינו, וקבעה אוטם. זהו שפטותם נטית ימינו תבלעו הארץ, ולכן הינה זה מדין ברחמים היה.

ולבן לא רצה הקדוש ברוך הוא שיעורו ישראל דבר בעולם, שם יעורו ישראל דבר, לא יעורו את שם ברחמים, ולא יעשה דין ברחמים. זהו שפטותם ה' ילחם לכם ואתם מחרישון, שלא תעורו דבר. שהרי שם ברחמים ארך לעור עלייהם לעשות דין ברחמים. ועל זה בקש שלא מעשו פגם ותעורו דבר אחר.

אמר לו, והרי פתויב (וכיריה י) וכייא ה' ונלחם בגויים הינם. אם פך, זה דין שהיה ברחמים. אמר לו, אך היה ודאי מדין ברחמים, שמוותם לא נמצא בשאר מות בני הארץ, אלא הקדוש ברוך הוא חס עליהם שלא יהיו מות שאר בני הארץ שלום

דכתיב יי' ילחם לכם ואתם מחרישון. מחרישון ודאי, ולא תתערון מלאה, שלא אצטיריך לכוי, והכא אתכלייל שם קדישא באטוון רשיון, והכא אתערוי ביה חבריא.

רבי יוסף ורבי יהודה היו אזייל בארכא. אמר רבי יוסף לרבי יהודה, ודאי תנינא, בכל אחר רחמי, אף על גב דאגה קרבא, ועביד דין, והוא דין דינא ברחימותא הוא. והכא חמינא, דכתיב יי' ילחם לכם, ולא אתחזיז בההוא דין רחמי כלל, דהא כתיב לא נשאר בהם עד אחד.

אמר ליה, מלאה דא שמענא מרבי שמעון דאמר, דאפיקו הכא דין ברחמי היה, דחפה עליהון ימא ומיתו, ולבתר אפיק לzon, ימא, וקודשא בריך הוא בעא ביקריהון, ואתקברו בארץ, ולא בעאת ארעה לקללא לzon, עד דואשית לה קדשא בריך הוא ימגניה, וקבילת לzon, הכא הוא דכתיב, (שםות טו) גטית ימינך תבלעמו הארץ. ובגין דא, (כח) האי דין ברחמי היה.

על ה' לא בעא קדשא בריך הוא דיתערון ישראל מלחה בעלם, דאי יתערון ישראל מלחה, לא יתערון שם דרחמי, ולא יתעביר דין ברחמי, הכא הוא דכתיב יי' ילחם לכם ואתם מחרישון, שלא תתערון מידי. דהא שם דרחמי בעי לאתערא עלייהו, למperf דין ברחמי. ועל דא בעי, שלא תעבד פגימו, ותתערון מלאה אחרת.

אמר ליה, והכא כתיב, (וכיריה י) וכייא יי' ונלחם בגויים הינם. אי הבי דא דין ברחמי היה. אמר ליה, הבי היה ודאי, דין ברחמי הוה, דמותא דלהון לא אשכח כמותנא דשאר בני עולם, אלא בני קדשא, אלא חס עלייהו קדשא